

Ágoston Balázs

Önmagunk centrumában

Minden ellenkező képzelgéssel szemben nem vagyunk komország. Torz az a nézőpont, ahonnan partok között hanyódó vízi fuvarosnak látszunk.

Nem vagyunk kelet, amiképpen nyugat sem. Még híd sem; nem szeretjük, ha akárkik bármilyen irányból bármerre tartva átrappolnak rajtunk.

Magyarország valójában minden rezdülésében Közép-Európa. Magyar szemszögből: a közép. Magunk számára nem is lehetünk más, mint önmagunk centruma. Kárpát-medencénk a mi keleti örökségünket, nyugati kíváncsiságunkat szintetizáló egyetlen, centrális viszonyítási pont.

Ebből következik, hogy annyi utévesztő igazodási vágyat elhagyva végre ne másokhoz, hanem csakis magunkhoz mérjük magunkat. Hiszen – mondja Julius Evola, a nagy itáliai bölcselő – „csak azoknak az élete keresi valójában a 'mást', akik nem elégszenek meg önmagukkal, és akik eltávolodtak önmaguktól”.

Ideje hát hazatalálni önmagunkhoz, és az ősiségből felsejlő szerves szkíta világ hagyományaira építve kimunkálni, vagy inkább korszerűen újjáépíteni és megélni a magyar világnézetet. Másként mondva, levetni az ideológiákat és újra rátalálni a nemzeti öncélúság létformájára.

Ez talán újdonságnak hat, pedig korántsem az. Már gróf Széchenyi István fölvetette, a jeles neveléstörténet-kutató, Karácsony Sándor egész munkát írt ezzel a címmel. Szabó Dezső súlyos életműve voltaképp ekörül forog, akárcsak Németh László töprengése a minőség forradalmáról.

Mit is mondott a nagy polihisztor az 1943-as szárszói találkozón? „Tegyük fel, hogy van Új-Guineában egy párt, amely azt vallja, hogy Új-Guineának az angolokénak kell lennie. A másik szerint Új-Guinea csak a hollandok alatt lehet boldog. S most föláll valaki, és azt kérdi: nem lehetne Új-Guinea a pápuaké?”

Kirekesztés! – hóbörödik fel erre egy virtigli liberális. És még igaza is van: a pápua öncél az életerőt elszívó, önazonosságot kilúgozó idegenség kirekesztése. Vagyis egészséges immunválasz.

Ez a lényeg: a közösségi, nemzeti öncélúság, amit vitéz jákfai Gömbös Gyula magyar királyi miniszterelnök a magyar világnézet alapján felépíteni gondolt magyar állam fundamentumának tekintett.

Nevezhetik a zavarodott idealisták opportunizmusnak, mások bezárkózásnak – valójában önvédelem és önépítés ez, melynek középpontjában az egyedi és megismételhetetlen teremtett közösségi lelkiség letéteményese, a nemzet áll.

Az egyén ugyanis önmagában gyenge, esendő, az egész emberiség viszont tehetetlen, összeszervezhetetlen tömeg, melyet átjárhatatlan kulturális szakadékok szabdalnak. A nemzet ezért megkerülhetetlen abszolútum. Nem emberi konstrukció, és több mint szociológiai-kulturális-történeti közösség. A nemzet az élők, az ősök és a jövőndő nemzedékek időközön átívelő, egynyelvű, egyszokású, egytudatú, vérségi és kulturális kötelekekkel egyaránt egybekötött

szerves szintézise, a tanulhatónál és a tudatosnál sokkal mélyebben rejtőző sajátos adottságokkal rendelkező történelmi folyamatossága. Csakis ez lehet a prizmánk, melyen keresztül magunkat és a világot szemléljük.

Egy nemzet ugyanakkor a mindennapok síkján politikai egység is, melynek ebből következően a külvilág felé egységes politikai artikulációval kell fellépnie, hogy életérdekeit érvényesíteni tudja. *„Fontos dolgokban az egység, kevésbé fontosakban a szabadság, mindenben a szeretet”*, hirdeti a Szent Ágoston-i parancs.

A magyar nemzeti öncél kizárólagosan a magyar érdek érvényesítése lehet a „megmaradni, gyarapodni, visszaszerezni” Csurka István-i alapelve szellemében. Ennek értelmében nem kell embertől való modern „egyetemes igazságokat” keresnünk-hajszolnunk, végképp nem szükséges másokhoz igazodnunk. Mércénk, egyben létparancsunk bármely jelenség megítélésében csakis az lehet, hogy a magyar nemzet megmaradását, gyarapodását szolgálja-e, vagy az ellen hat. „A magyar végzet abban rejlik, hogy örökké elvétjük az időmértéket. Sánta verslábként kocogunk, vagy botorkálunk a történelem nyomában. Mindig abban bízunk, hogy intézkedik a Magyarok Istene, és a történelem megvár minket, pedig az megy a maga útján, s mit sem törődik az elmaradozóval. Akkor azután bűnbakot keresünk, átkozódunk meg búsulunk, mert annyi s annyi derék erény mellett valami hiányzik belőlünk: a bátorság az önismeretre” – írja Féja Géza a *Visegrádi estékben*.

Igen, a kulcsszó az önismeret, mely alapja a sajátos magyar világnézetnek, az abból kigyöngyöző magyar nemzeti eszmének. Tudnunk kell, kik vagyunk, mi dolgunk e világon.

E tudás magja pedig a Kárpát-medence megszervezésének nagy magyar történelmi küldetése. Ez az elhivatott magyar nacionalizmus értelme, lényege, mely ennél fogva európai érdek is.

Nacionalizmus alatt persze nem a közkeletűen használt francia eredetű, nivellatív, egalitárius politológiai terminus technicust értjük, hanem a fent említett, időközön átívelő szervesség értelmében alkalmazzuk. Igen, a saját fajtánk fontosabb, mint az idegen népek. A saját érdekünk számunkra előrébb való, mint másoké. Nacionalistának lenni ugyanis éppolyan természetes, mint lélegezni. Bolond vagy elvetemült, aki az övéi helyett az idegenségnek hódol.

E magyar nacionalizmus azonban Kárpát-medenceiségéből fakadóan olyképp bezárkózó és kirekesztő (lásd: immunválasz!), hogy közben befogadó, szintetizáló és integráló is.

A Kárpát-medence százéves mesterséges széttagoltsága ugyanis ideiglenes állapot. E földrajzilag kényszerítően egységes térség nemzetei csakis akkor lehetnek sikeresek és egészségesek, ha az egymásra utaltság tudata helyreáll.

Történelmileg bizonyított kulturális, térség szervező képességeinél és a Kárpát-medencén belüli földrajzi elhelyezkedésénél fogva a magyarság az a magnetikus erő, amely e szerves egység helyreállítását végrehajthatja. Ha úgy tetszik, mi vagyunk a mag. A magyar világnézet és az abból szükségszerűen következő tett tehát nem kipróbálatlan, idealista utópia, hanem megújhódás a hagyomány szellemében. Bátran, büszkén kell kitűznünk a célt: újra közép-európai középhatalommá, a Kárpát-medence szervező erejévé válni.

Ehhez pedig erőteljes kulturális, gazdasági, diplomáciai expanzió kell,

megértette a térség népeivel, hogy a medence hagyományos egységének helyreállítása az ő érdekük is. A Duna természeténél fogva nem határfolyó, hanem éltető vívőér, mely összeköti és együttműködésre kötelezi népeinket.

Ennek jegyében a magyar világnézet alapján, a nemzeti öncélúság parancsát követve saját magunknak kell megszerveznünk magunkat és életterünket – mint ahogy Új-Guinea a pápuaké, úgy Magyarország a magyaroké. Berlin, Moszkva, Brüsszel, Peking, a Washingtonnak látszó New York, netán Tel-Aviv szolgálhat mindehhez kölcsönösen előnyös kompromisszumokból összeálló ugródeszkaként, de törvényt, jövőt csakis magunk szabhatunk magunknak. Hogy mások mit kívánnak tőlünk, teljességgel mellékes. Az számít, hogy mi mit akarunk önmagunktól – ebből már következik, hogy mit kell elvárunk másoktól, s azt milyen stratégiával és taktikával tudjuk elérni.

Gróf Teleki Pállal valljuk: „érezzük a történelmi felelősséget mi, magyarok, önmagunk elmúlt és jövőző nemzedékeivel, Európával szemben, amelyet védtünk, amelynek kultúráját a többi nemzettel együtt építettük. Csak addig maradhatunk fenn a népek tengerében, amíg történelmi hivatásunkat teljesíteni akarjuk. (...) Az elmúlt évtizedekben nem a magunk magyar gondolatvilágában, de nyugat-európai ideológiában éltünk, mintegy egy átlagos területen, egyikeben Európa elméleti átlagországainak, és nem egy nagyon is sajátos földön, hazánkban. Az idegeneknek magunkat mutassuk, ne az ő rossz kópiájukat. Az idegen is ezt keresi nálunk.”

Világos szavak ezek. Legyünk önmagunk, ne igazodjunk, ne akarjunk olyan szerepet játszani, ami nem be-

lölünk fakad! A magyar világnézetnek a magyar történelemben, a magyar lelkiségben, a magyar hősök példájában kell gyökereznie. Attilától Árpádig, Koppánytól Szent Lászlóig, Botondtól Mátyásig, Széchenyitől a Rongyos Gárdáig, Horthy Miklóstól Pongrátz Gergelyig. Azok a nemzetek, melyek elvesztették lelküket, hivatástudatukat, eltűntek a világ forgatagában. A magyar világnézettől idegen a kicsinyhitűség, a tamáskodás, a hajbókolás, az igazodás. Csakis saját magunknak, lelkiismeretünknek, történelmünknek, őseinknek és utódainknak tartozunk elszámolással.

Küldetésünk tehát a magyar világnézet és a magyar nemzeti öncélúság jegyében a térség szerves egységének helyreállítása, és ennek első, elengedhetetlen lépése, a nemzeti eszmélés folyamata már elkezdődött. A politikai-gazdasági természetű sikerek biztatóak, a lelki-szellemi felszabadítás-felszabadulás azonban jórészt még távoli vágyott cél. Nem szűnő erővel dolgoznak az ellenérdekeltekkéül, hiszen a magyar nemzeti állam nem tud vagy nem mer gátat vetni eléjük. Ilyképp pedig törekeny mindaz, amit a nemzet közös erőfeszítéssel az elmúlt közel tíz év alatt elért. A felépítmény szilárd alap nélkül aligha lehet időtálló.

Ideje ezért erőforrásainkat a magyar lelkek gúzsainak eltávolítására, a magyar világnézet tudatosítására fordítani. Tamási Áronnak igaza van: „nevelni kell és tanítani. Eszméket adni, melyekért érdemes élni s amelyeket itt hagyni e földön szívfájdalom. Feltámasztani a hitet, hogy csak emberségesnek és igazságszeretőnek érdemes lenni. És elhiteni: magyar légy kibúvó nélkül, mert ha kibújsz, a végén idegen dombon fogod a sebeiidet vakargatni.”

Az öncélú magyar nemzeti állam csakis akkor lehet valóban sikeres, ha megalkuvások nélkül a magyar világnézetre épül. Ezt kell a politikai cselekvések középpontjába állítani, ebből kell fakadnia minden szakpolitikai stratégiának. A magyar léleknek, a magyar szellemnek kell harsonás ébresztőt fújni, és ehhez tervszerű rekonkvisztát kell végrehajtani a tudatformálás minden területén. A nemzeti öncélúság jegyében le kell dönteni, be kell venni a hamisan sokszínűséget, értékeslegességet hirdető nemzetellenes kultúrhadállásokat.

Hogy egyértelműbbek legyünk, Latinovits Zoltánra hivatkozunk: „a kígyó-természet, lárva, valamely álcás féreg fondorlatos cselekkel a művészek közé fúrta galand-csápos fejét. Kufár a templomban, kereskedő a szentélyben. (...) Az álművészek: csuklyás besurranók, akik hatalmat követelnek, akik rendeletekkel kormányozzák saját jólétüket, akik – mint a rák a sejteket – pusztítják az igazi művészt: a halhatatlant a halálba kergetik. Ezek kompromittálják a céheket, a munka szentségét, ezeket kell kiseprűzni a színházi életből. (...) Én a harcoshumánium zászlaja alatt ezeknek teljes félreállítását, lokalizálását, kirekesztését követelem. Különben a művész

pusztul bele, különben helyet kap a zavar, a káosz, a 'rendetlenség', pedig hivatásunk a Rend. Az álművészeknek szüksége van a zavarra, hiszen csak a maga hatalmát és a maga önös, büzös érdekeit tartja szem előtt.”

A latinovitsi diagnózis persze nemcsak a színház világára érvényes, hanem, mint említettük, a tudatformálás minden frontjára. Ezért nem várhat tovább a ma még féloldalasan sikeres ország- és nemzetépítés kiteljesítése, a kultúrharcnak nevezett magyar szellemi szabadságharc győztes megvívása. Száz év után is friss és időszerű Milotay István Új Nemzedék-beli vezércikke: „Egy cél van és csak egy cél lehet a keresztény magyarság számára, mikor az új élet látóhatárára emeli tekintetét: hogy ura lehessen újból sorsának, jelenének és jövőjének, előbb ismét úrrá kell lennie önmagán. A keresztény-magyarságnak vissza kell szereznie az uralkodás parancsoló nyomatékát saját politikai sorsára és saját anyagi, gazdasági életére éppen úgy, mint a maga kulturális és erkölcsi világréndjének biztosítására.”

E kulturális és erkölcsi világrénd maga a magyar világnézet, mely egyedül alkalmas az öncélú nemzeti állam maradéktalan felépítésére és küldetése beteljesítésére.